

Nil'in Doğusu

Choodi; Cam bilezik...

Güneşin sarıya boyadığı mutfakta sabah kahvesi

“Tamam, hadi gel koyuyorum kahveyi...” derken koyu renkli kirpiklerinin çerçevelediği iri, bal rengi gözleri gülümseyen Nil, telefonu kapatır kapatmaz makineye su ve kahve doldurmak için mutfığa geçti.

Sonbahara has derin, mavi gökyüzünde parlayan güneşin sarı ışığı, mutfığı olduğundan da daha sevimli gösteriyordu.

Kız kahve makinesinin düğmesine bastıktan sonra kıvrım, kıvrım neredeyse beline inen kırmızı, turuncu arası saçlarını yeniden topladı. Gerçi rapta, zapta gelmeyen saçları beyaz tenli, çillerle kaplı yüzünün iki tarafında uçuşmaya devam ediyorlardı ama sonuçta gelen de Zeynep'ti, yabancı değildi. Uzun bacaklarını sıkıca saran gri taytını düzeltip bol, geniş yakası kemikli omuzlarından düşen siyah kazağını çekiştirdi.

Renkli yüzünün ağır, ağıdalı makyajlara hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Küçük, biçimli burnu, pembe dudaklı genişçe ağız ve ince, uzun kemikli yapısıyla dikkat çekmemesi imkansızdı. Ancak, ardından bir kere daha bakmak için dönen bakışların da kendisini ilk defa görenlerin gözlerinde beliren hayranlığın da farkında olduğu pek söylenemezdi.

İki sokak ötede oturan Zeynep on beş dakika sonra bahçe kapısından girerken Nil, arkadaşı daha kapıyı çalmadan açtı.

Zeynep atkısını ağzının üzerinden çekerken, “Güneş var ama hiç aldanma, nasıl soğuk biliyor musun?” dedi soğuktan şikayetçi yüzüyle.

Nil deli dolu, sevimli, esmer arkadaşına bakıp, “Sana da günaydın!” derken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Her zaman çok üşüyen ufak tefek Zeynep, Kasım ayı için oldukça ılık sayılabilecek bu havada bile atkısı, eldivenleri, başındaki beresi ve kar montuyla nerdeyse zor hareket ediyordu.

Nil üzerindeki tek, tek çıkartıp asmakta olan arkadaşını seyrederken şakacı bir tavırla, “Şu havada bile böyle giyiniyorsun ya! Bunun daha Ocağı, Şubat'ı var...” derken kıkırdadı. “Ne giyineceksin o zaman bilmiyorum!”

Zeynep o her zamanki umursamaz haliyle, “Sanki beni daha dün tanıdın! Üşüyorum işte ben, biliyorsun... Allah, Allah!” diye söylenirken başındaki yumuşacık, parlak, el örgüsü sarı bereyi de çıkarttı.

Tüm çocukluğunu, okul hayatını, genç kızlığını birlikte geçirdiği bu minyon, simsiyah saçlı genç kadını sevgiyle izliyordu Nil.

Sonunda üzerindeki kurtulmuş olan Zeynep aceleyle Nil'in yanağına bir öpücük kondurdu.

“Yiyecek ne var? Ölüyorum açlıktan!”

Nil kızın itiraz etmeyeceğinden emin, “Elmalı tart yer misin?” diye sordu. “Dün yaptım...”

“Ay şahanel! Hadi sen kes bir dilim bana, ben kahveleri dolduruyorum.”

Mutfağın bahçeye açılan kapısında bembeyaz uzun tüyleriyle Üzüm ve Fıstık belirlediğinde, Zeynep doldurduğu kahve fincanlarını masaya bırakarak hemen iki küçük köpeğe kapıyı açıp, onları içeri aldı.

“Ah kuzular, anneniz sizi bahçede donmaya mı terk etti!”

Genç kadın bir yandan da kendisini heyecan ve sevinçle karşılayan beyaz köpekleri okşuyordu.

Nil, “Hayırdır Zeynep, dramdan ölüyoruz yine! Ne oluyor? İşin mi yok senin, yoksa saracak bir şey bulamadın mı bugün?” derken bir dilim elmalı tartı da kızın önüne koymuştu.

“Of Ege de yuvaya başlayınca sudan çıkmış balığa döndüm!” dedi Zeynep depresif bir sesle. Küçük oğlanın Eylül’de yuvaya başlamasıyla genç kadın kendini oradan, oraya atıyor, gününü doldurmakta zorlanıyordu.

“Saçmalama Allah aşkına!” dedi Nil. “Deren 9 yaşına geldi, Ege 5 yaşında... neredeyse bütün gün sana kaldı artık. Boş, boş duracağına yap bir şeyler.”

Bezgin bir sesle, “35 yaşında kim alır beni işe?” dedi Zeynep. “Hem zaten tam zamanlı bir işte çalışacak vaktim yok.”

Kız, arkadaşının çalışmayı aklından bile geçirmediğinden emindi. Biraz daha damarına basmak için, “Evden yap bir şeyler sen de o zaman. Çok güzel örgü ve tığ işi yapıyorsun, satsana onları.” dedi. Sonrasında, “Veya blog yazabilirsin. Senin *Mükemmel Annelik* blogun çok tutulur bence!” derken kıs, kıs gülüyordu Nil.

“Sen geç dalganı. Ben en azından iki çocuk yaptım, sen daha evlenmedin bile!” dedi Zeynep burun kıvrarak.

Kendi dikkatini dağıtmakta üzerine olmayan kız, “Sahi evlenmedin deyince... Utku ne yapıyor?” diye sordu ağzına attığı elmalı tartı çiğnerken. Nil’den alacağı cevabı bekliyordu merakla.

Hafifçe iç çeken Nil omuzlarını silkti, “Utku iyi... aslında Utku hep çok iyi!” dedi. Elinde olmadan yüzüne yansıyan tatsızlığı engelleyememişti.

Zeynep en bilmiş haliyle, “Ya bak ben biliyorum bu bakış ve ses tonunu...” dedi. “Adam fazla düzgün, sana bu batıyor değil mi, yine mi maraza çıkartacaksın? 35 yaşındayız artık, yirmilerindeki gibi macera peşinde koşulmaz ki!” derken, kızın zoraki ciddiyetine kızgın bir ifade de eklenmişti.

“Annem mi kaçtı içine Zeynep? Ne oluyor sabah, sabah ya?” dedi Nil sıkılmış bir sesle.

Genç kadın bal rengi gözlerini kırıştırtarak, “Sordun, ben de Utku iyi dedim! Her şey yolunda, ben Utku’yu seviyorum o da beni. Dünyanın en düzgün adamlarından biri, ben de çok şanslı bir kadınıml!” diyerek arkadaşının sevip, onaylayacağı kelimeleri arka, arkaya sıraladığında, yine de kızın ikna olmayacağını farkındaydı.

Zeynep sesini alçaltıp, bu defa çok daha yumuşak bir tonla, “Yutmuyorum bu dediklerini ama hadi neyse... rica ediyorum kendine kötülük yapma artık!” dedi. “Hem... Figen Teyze de Mehmet Amca da Utku’yu seviyorlar. Kaç defa Figen Teyze, *Artık evlensin şu kız, canım başımdayken torun sevmek, bakmak istiyorum*, dedi bana.”

Nil Zeynep’in gözlerindeki endişenin samimiyetinden emindi. Kardeş kadar yakın gördüğü bu sevimli genç kadını rahatlatmak için en neşeli haliyle gülüp, buzdolabına doğru uzanırken, “Sen merak etme, her şey yolunda...” dedi genç kadın, ardından sevimli bir surat takınıp, konuyu değiştirdi.

“Bir dilim daha elmalı tart?”

Zeynep mutsuz bir ifadeyle, “3 kilo almışım... fark etmedin mi?” diye sordu, bir yandan da eliyle göbeğini sıvazlıyordu.

“Yok vallahi anlamadım bile!” dedi Nil içten bir sesle. “Kimse iki çocuk annesi olduğunu aklından bile geçirmez.”

Hemen gevşeyen Zeynep şımarık bir kahkahayla, “Sahi mi?” diye sordu ve ardından tabağını Nil’e doğru uzattı.

“E koy bir dilim daha o zaman. Ama ince olsun!”

Utku konusunu unutmuştu bile.

Ege’nin yuvaya uyum sorunları, Deren’in evde ders çalışmak istememesi, Alp’in çok fazla çalıştığı için çocuklara zaman ayıramaması gibi Zeynep’in tüm *hayati* konuları, o sabah güneşin daha da sarıya boyadığı sarı beyaz mutfakta tartışıldı, çözümler üretildi.

Alp ve Zeynep orta okul yıllarından beri beraber oldukları için Nil Alp’i de Zeynep kadar iyi tanırdı. Orta okulun son senesinde sınıflarına gelen oğlan, yakışıklı olduğu kadar çalışkanlığı ve sportmenliğiyle de herkesin ilgi odağı olmuştu. Tüm kızlar bu yakışıklı delikanlı için deli olmuşlardı ama onun gözü ilk günden beri Zeynep’ten başkasını görmemişti. Bu minyon, kara saçlı, kara gözlü kızda ne bulduğu hep bir gizem olarak kalsa da ilk gençlik yıllarında başlayan bu ilişkinin devamı iki çocuklu, mutlu bir yuva olarak gelmişti.

Hâlâ sızlanmaya devam eden Zeynep’i, “Hiç Alp’e laf ettirmem kusura bakma ne kocalığına ne babalığına...” diyerek hafif yollu azarladı Nil.

“Tamam canım ben de bir şey demiyorum zaten!” dedi Zeynep sevimli yüzünü buruşturarak. Bir fincan daha kahve dolduran genç kadın o an aklına gelmişçesine merakla Nil’e döndü.

“Bu arada senin internet mağazası işi ne alemde... ne zaman açıyorsun?”

Nil sıkıntıyla içini çekti, konuşmaktan en bunaldığı konu bu olsa da şu aralar hayatındaki en önemli konu da buydu!

Kendi tasarımlarını satmak için açacağı internet mağazasının modelleri dikilip hazırlanmıştı, geriye iyi bir fotoğrafçı bulmak kalmıştı. Düzgün çekilmiş fotoğraflar olmazsa tasarımlar da bir şeye benzemeyecekti, bunu çok iyi biliyordu kız. Sıradan bir fotoğrafçıyla çalışmak içine sinmeyecek,

sonuçtan memnun kalmayacaktı, öte yandan işi sanat boyutunda yapanlara da banka hesabından geriye kalanlar yetmeyecek gibi duruyordu. Tüm zamanını bu işe ayıran kız, kimi zaman teklifler yolladığı e-postalara cevap bile alamıyor kimi zamansa astronomik ücretler isteyen fotoğrafların yanıtlarıyla çaresiz kalıyordu.

Nil içini dökerken Zeynep pr dikkat arkadaşını dinliyor, kendince fikirler verip, yardımcı olmaya çalıŐıyordu.

“stne bir de fotomodel var... e, o da masraf. Tıkandım anlayacağın.” diyerek düŐünceli bir yüzle sözlerini bitirdi Nil. Sona kadar gelip tam bu noktada elinin kolunun bağlanması sinirlendiriyordu gen kadını.

Zeynep düŐünmeden, tüm samimiyetiyle, “Alp’le konuŐayım ben, para konusunu dert etme ne olursun!” dedi. “Kiminle çalışmak istiyorsan ona ektir fotoğrafları. Biz veririz sana lazım olan parayı.”

“Saçmalama Zeynep ya!” dedi Nil arkadaşının içtenlikle bakan gözlerine, “Para babamdan da alırım... mühim olan, Şu ana kadar tamamen kendi birikimimle yaptım her Őeyi, sonuna kadar da öyle gitmek istiyorum.”

“Anlıyorum ama yzdn, yzdn kuyruğuna geldin, tasarımların inanılmaz güzel, sadece fotoğraf yüzünden kalırsa bu iş çok yazık olur.” dedi Zeynep. Nil’in bunca titizlenmesini fazla abartılı bulduğu yüzünden belli olan gen kadını, “Olmazsa sen de biraz fotoğrafta ucuzuna kaç işin canım! Ne olur ki?” diye sordu bu kez omuzlarını silkerek.

“Olmaz iime sinmez Zeynep... boş ver, sen takma kafana, ben ayarlarım bir Şeyler.”

Arkadaşının mükemmeliyetçi huyunu bilen kız, “Sen bilirsin...” dedi içini çekerek. Nil kafasına bir Şey koydu mu onu caydırmak neredeyse olanaksızdı. “Ama söz ver o zaman, para lazım olursa Mehmet Amca’ya bile sormadan bize geleceksin...”

Nil arkadaşının iyi niyetli, saf yüzüne gülümseyerek baktı.

“Canımsın benim, tamam söz... babamdan önce sizden borç alacağım.”

Zeynep, “Senelerce millete model izdin, para kazandırdın, artık kendin için bir Şeyler yap istiyorum Nil.” dedi yeniden takındığı dramatik ifadesiyle. “Ah, ah aslında İtalya’dan hiç dnmeyecektin... o kadar iş teklifi aldın o zaman. Kim bilir belki Şimdi dünya çapında meŐhur bir tasarımcı olurdun...”

Küçük bir kahkaha atan Nil, “Abartma istersen! Hem geri gelmeseydim, senede topu, topu bir, iki hafta grŐebileseydik zlemez miydin beni?” dedi.

Gülümseyerek Zeynep’in yüzünde her an deėiŐen hislerin ve aklından geçenlerin bıraktığı izleri seyrediyordu.

Ciddi bir ifadeyle siyah, düz kaŐlarını kaldırıp, alnını kırıŐtıran Zeynep aynı ciddiyeti sesine de yansıtarak konuŐtu.

“Tabii çok özlerdim ama senin dünyanın başka bir yerinde de olsan, iyi ve başarılı olduğunu bilmek beni çok mutlu ederdi.”

Sonra bir anda yüzüne geniş bir gülümseme yayılan genç kadın, muzip bir tavırla Nil'in kolunu dürttü.

“Ay neydi o İtalyan erkek arkadaşının adı? Giovanni? Yoksa Antonio muydu? Ne yakışıklıydı bel!”

“Antonio...” dedi Nil, esmer, fırlama İtalyan'ı hatırlayarak.

Zeynep, “Hah Antonio! Gerçi az tuhaf değildi o da ama çok yakışıklıydı gerçekten!” derken kıkırdadı.

Nil aklı yeniden çarçabuk dağılan arkadaşını, “Aaa Zeynep! Ne açıyorsun eski defterleri şimdi, bitmiş gitmiş şeyler... sen kafayı çalıştır azıcık da bir fotoğrafçı bulalım...” diye sahte bir kızgınlıkla hafifçe azarladı.

“Affedersin haklısın... yine konudan, konuya atıyorum değil mi? Kesin bir şeyin eksikliğinden oluyor bu! Magnezyum, potasyum... kim bilir ne?”

Farkına bile varmadan yeniden başka bir konuya dalan Zeynep, “Acaba kahvaltıda ceviz, badem filan mı yemeye başlasam? Bellek sorunları için birebir diyorlar. Gerçi günlük hayatın stresi içinde kimde akıl kaldı o da başka ya!” diyerek her gün okuduğu sağlık köşelerinden edindiği bilgileri anlatmaya başlamıştı bu kez de.

Nil başını geriye atmış kahkahalarla gülüyordu, bu içten, komik genç kadına kızmak mümkün değildi.

“Ah Zeynep ah! Vallahi Alp seni iyi çekiyor...”

Zeynep toparlanıp, kalktığında saat neredeyse iki olmuştu. Tek, tek çıkartıklarını tekrar giyerken hâlâ konuşmaya devam ediyordu genç kadın. Ağzının üzerine kadar çektiği atkının ardından söylediklerini anlamak ise neredeyse imkansızdı.

Nil kızın atkısını aşağı indirip, söylendi.

“Şunu çek de öyle konuş, dediklerinden hiçbir şey anlamadım.”

İstifini bozmayan Zeynep, “Yarın akşam diyorum, Sinemlere giderken uğrayıp sizi de alalım mı? Tek araba gideriz...” diyerek konuşmaya devam etti.

Kararsız kalan Nil, “Ya iyi olurdu aslında ama Utku kaçta gelecek ofisten bilemiyorum...” dedi. “Siz gidin en iyisi, bize bağlanmayın. Utku gelir gelmez, çıkar geliriz biz de.”

Zeynep, “Şu Sinem denen kızdan hiç hoşlanmıyorum aslında ama neyse...” derken kızın yüzündeki küçümseyen ifade Nil'den kaçmadı.

“Deme öyle, okuldan görüştüğümüz kaç kişi kaldı ki?” dedi Nil yumuşak bir ifadeyle. “Zaten koca senede toplasan iki, hadi bilemedin üç kere görüşüyoruz.”

Zeynep, Sinem konusunda ısrarcıydı. “Tamam da o kontes gibi havaları filan komik değil mi sence de? Sanırsın İngiltere'de York Dükü'nün kızı olarak doğmuş!” derken bir yandan da Sinem'in hâl ve tavırlarını abartılı bir şekilde taklit ediyordu genç kadın. “Kocasının o kadar parası olmasaydı görürdüm ben onun kontesliğini, düşesliğini ya hadi neyse!”

“Sen ne diye takıyorsun ki kafana? Boş ver, o da kendince eğleniyor işte.” dedi Nil. Ardından, “Yarın gece biz kendi kendimize bir köşede şarabımızla takılırız dördümüz. Hadi zaten, gitsene sen artık... on beş dakikadır kapıda konuşuyoruz!” diyerek gülümsedi.

“Aman tamam gidiyorum... hadi yarın gece görüşürüz.”

Eliyle öpücük yollayan Zeynep hızlı adımlarla bahçe kapısından çıktığında, Nil bu deli dolu, hayatının önemli bir bölümünü kaplayan esmer kızın ardından yüzünde kalan gülümsemeyle kapıyı kapatıyordu.

Masumiyetin ve seksapelin tam ortasındaki kadın

Nil Zeynep’in ardından mutfağa dönüp fincanları ve tabakları yıkarken tüm konuşmalar içinde aklına takılan şey, kızın “*Kendine kötülük yapma artık...*” cümlesiydi.

Önceki hafta da annesi benzer bir şekilde çıkmıştı Nil’e. Kadın ne yapıp edip konuyu her zaman yaptığı gibi Nil’in evlenmesine getirmiş ve *Olan sana oluyor yavrum* demişti. *Biç sonsuza kadar yanında değiliz ki! Yalnız ömür geçirmek kolay mı zannediyorsun?*

Sonra da abartılı bir şekilde Utku’yu övmeye başlamıştı kadın. Figen’e kalırsa genç adam Nil’in son şansydı artık! Aklını başına alıp Utku gibi *mükemmel* bir adamla evlenmeli ve bir yuva kurmalıydı. Üstelik anne olmak için geç bile kalmaya başlamıştı. *Ben senin yaşındayken sekiz senelik anneydim!* demişti Figen. *Hiç bana öyle gözlerini devirerek bakma!*

Nil’se kahve için annesine uğradığına pişman, fincanından sessizce yudumlar almaya devam etmişti.

“*Gerçekten kendime zarar veriyor ve bunun farkına bile varmıyor muyum acaba?*” diye düşündü genç kadın içini çekerek.

Kimse hiçbir şey başaramadığını söyleyemezdi. İtalya’daki moda tasarımı okulunu başarıyla bitirmişti, Türkiye’ye döndükten sonra hem belli başlı markalarla hem de ünlü moda tasarımcılarıyla çalışmıştı. Sektörün belirsiz ve uzun çalışma saatlerini sorun etmeyen kız, gecesini gündüzüne katarak uğraşmıştı. Yurtdışı fuarları, defileler en özel günlere bile denk geldiğinde derin bir nefes alıp devam etmiş, kaçırdığı doğum günlerini, bayram sabahlarını, yılbaşlarını dert etmemişti. Eksantrik tasarımcıların her türlü kaprislerine, yüzüne yerleştirdiği nazik gülümsemeyle karşılık verip, hep alttan alırken, çalışmasının karşılığı da hiç fena dönmemişti.

Birikimleriyle ailesine ait eskiden yazlık olarak kullandıkları Tuzla’daki bu küçük, eski evin tadilatını yaptırmış, keyfine göre döşemişti. Arabası, evi ve barınaktan henüz yavru iken aldığı iki köpeği ile kendine sakin, huzurlu bir hayat kurmuştu.

Eğer kötülük denebilirse kendine yaptığı en büyük kötülük bu çalışma temposu içinde özel hayatına yeterli özeni göstermemesi olabilirdi. Hayatına aldığı erkekler ve ilişkileri konusunda çok başarılı olmadığını Nil de kabul ediyordu. Kimi zaman daha sonu başından belli kısa süreli ilişkileri olmuştu kimi zamansa herkesin neredeyse *tamamdır bu iş* dedikleri birliktelikler yaşamıştı. Ama yine de biten hiçbir ilişkisi Nil’e *aşk acı* yaşatacak kadar kalbini ele geçirmemişti.

Mutfağın köşesinde duran mama kaplarını doldurup, sularını tazelediğinde, Üzüm ve Fıstık tertemiz, bakımlı tüyleri uçuş, uçuş koşarak geldiler. Her ikisini de okşayan Nil, bir süre iki küçük köpeğin iştahla yemek yemelerini seyretti.

Mutlu olmak onun için bu kadar sadeydi...

“Ama son iki senedir hayatım artık çok daha düzenli...” diye düşündü.

Utku’yla, iki sene önce son iş yerinden ayrılırken alamadığı maaş ve primler yüzünden mahkemelik olduğunda tanışmışlardı. Gittiği hukuk bürosunun ortaklarından olan Utku, bu kızıl saçlı, bembeyaz tenindeki çillerle masumiyetin ve seksapelin tam ortasında duran genç kadınla şaşkına dönmüştü.

Nil de bu genç, başarılı ve hırslı hukukçudan etkilenmiş, onun düzenli, titiz yapısı hoşuna gitmişti. Nasıl olup da bir anda kendilerini ciddi bir ilişki içinde bulmuşlardı kız hâlâ bilmiyordu. İki seneyi bitirmişlerdi ve bu her ikisi için de bir ilkti.

Nil, Utku’nun hayatına getirdiği düzeni sevmiş, genç adamsa Nil’in ona kattığı renkleri... soğuk ofis ve mahkeme salonlarında geçen hayatında genç kadın ona nefes olmuştu. Utku ise Nil’in hayallerle dolu dünyasının gerçeğe açılan kapısı...

Sımsıcak renkler, bolca kumaş ve ahşapla döşenmiş küçük salonda, en sevdiği mor kadife kanepede ayaklarını altına kıvrımış oturuyordu. Yanındaki sehpa da duran küçük resim çerçevesini eline aldı. Dalgın ve uzun bakışları Utku’nun keskin hatlı güzel, esmer yüzüne takılıp kaldı. Geçen yaz gittikleri tatilde çekilen fotoğraflardan biriydi bu. İkisi de yanık tenleri, neşeli, mutlu yüzleriyle çok güzel çıkmışlardı. Her görenin “*Mükemmel bir çift!*” diyeceği türden bir kareydi.

Utku’nun ona olan sevgisinden şüphesi yoktu Nil’in, hatta belki de onun kadar somut gerçeklere tutkun bir adam için aşk bile denebilirdi. Üstelik genç adam sevgisini gösterip, söyleyen erkeklerdendi, o yüzden de her fırsatta kız ne kadar sevildiğini duyardı. Elbette bundan bıkmamıştı ama ne kadar zorlasa da kendinde aynı coşkuyu bulamıyordu artık. Her fırsatta kendine en tutkulu aşkların bile zaman içinde monotonlaşıp, heyecanlarını kaybettiklerini hatırlatıyordu. Doğal süreç bu olmalıydı... “*Yoksa ne evli ne de beraber çift kalırdı yeryüzünde!*” diye düşündü Nil.

Yavaşça çerçeveyi yerine geri koyan Nil telefonuna uzanıp Utku’yu aradı. İlk günlerin heyecanını canlandırmak için yine de elinden geleni yapıyordu kız.

“*Efendim canım?*”

Genç adamın kulağına ulaşan tok sesi Nil’in hoşuna gitti, baştan çıkartan ve çıkmaya hazır bir tonla fısıldadı telefona.

“Bu akşam gelsene buraya... balık yaparım, şarabımızı açarız, şömüne, battaniye, film, gece de kalırsın hem... özledim seni.”

Utku canlı ama Nil’in sevmediği o ofis sesiyle cevap verdi.

“*İyi olurdu aslında ben de özledim seni ama yarın duruşmam var, gece erken yatacağım. Hem yarın senin şu arkadaşının partisine gitmiyor muyuz Zeynep ve Alp’le? Yarın gece kalırım sende, zaten o saatten sonra bir de eve kadar dönersem uykumu da tam alamam.*”

Aldığı cevapla sesi normale dönen Nil elinden geldiği kadar hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

“Peki canım... yarın görüşürüz o zaman. Bana kaçta gelip, alacağını haber ver yalnız olur mu?”

Bir an duraksayan Utku tedirgin bir sesle sordu.

“Kızmadın değil mi? Biliyorsun *uykumu almazsam bütün düzenim bozuluyor...*”

“Biliyorum, Utku biliyorum... kızmadım elbette. Neyse haber ver yarın tamam mı? Görüşürüz...”

Nil telefonu yavaşça kanepeye attı.

Başını rahat kanepenin arkasına dayarken, “Utku... düzenli, titiz, sorumluluk sahibi Utku!” diye fısıldadı kendi kendine.

Nil’in düzenli, titiz olmakla filan bir sorunu yoktu! Ama Utku’ya göre hayatın *kullanım kılavuzu* bu şekilde yazılmıştı. Çok net hatlarla belirlenmiş kuralların dışına kendi asla çıkmazken, başkalarının da bu kuralları çiğnemesine izin vermezdi genç adam. İlk başlarda kendi hayatına gelen düzenden hoşlanmış olsa da artık zaman, zaman kendini boğulacak gibi hissetmeye başlamıştı Nil.

“Madem bu akşam yalnızsın, en iyisi çalış sen Nil Hanım...” diye aklından geçiren genç kadın, evin eski, ahşap merdivenlerine doğru yöneldi.

Üst kattaki iki odadan birisini atölye haline getirmişti. İki sene önce işten ayrılıp öylece kala kaldığında bir süre bocalamıştı genç kadın. Gelen tekliflerden cazip olanlar bir ara aklını karıştırmış olsa da daha sonra ailesinin ve Zeynep’in desteğiyle kendi işini yapma kararı almıştı. İlk önce atölyeye çevirdiği bu odada özel müşterilerine tasarımlar yaparak başlamış, sonra da Alp’in aklına soktuğu düşünceyle önünde yepyeni bir yol belirmişti.

Genç adam tasarımların dikişlerini de yaparak zaman kaybetmek yerine, iyi iş çıkartan terzilere tasarımlarını diktirip, bunları internet üzerinden bir sanal mağazada satmasının onun için çok daha kazançlı olabileceği fikrini kafasına sokmuştu. Böylelikle hem daha fazla insana ulaşabilecek hem de astronomik dükkân kiralari vermek zorunda kalmayacaktı.

Artık sonuna geldiği süreçte tüm tasarımlar hazırlanmış ve dikilmiş, internet mağazasının tüm teknik altyapısı hazırlanmıştı. Geriye kalan tasarımların avant-garde havasına uygun bir fotomodel ve bunu objektifine yansıtabilecek güçlü bir fotoğrafçı bulmaktı.

Bankadaki hesabının nerdeyse tamamını kumaşlar, terziler ve web sitesinin teknik ekibine yatırdığından hayatını devam ettirebilmek için hâlâ bu odada kişiye özel tasarımlar yapmaya devam ediyordu. Babası ve annesi defalarca maddi yardım önerse de kız gururuna yedirip kabul etmemiş, dişini tırnağına takarak çalışıp, hayat standartlarını devam ettirecek kadar para kazanabilmeyi şimdye kadar başarmıştı.

Kumaşlarla dolu raflar, rengarenk iplikler, makaslar, kalıplar ve dikiş makineleriyle dolu küçük odanın ışığını açtığında Nil’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ya bu renkli görüntü ya da kumaşların o kendine has kokusuydu onu bu denli mutlu eden bilmiyordu ama bu oda ona her zaman iyi geliyordu.

Gözüne yeşil, yuvarlak çerçeveli numaralı gözlüklerini takan Nil, telefonuna uzandı.

“Alo Yasemin Hanım... ben Nil Somer. Eğer bu akşam müsaitseniz sizi alabilirim.”

Beli bollaştırılacak duman grisi şifon elbise

Tüm geceyi bir ay sonra evlenecek olan Yasemin’e balayı için on parçalık bir kreasyon hazırlamakla geçiren Nil gözlerini ancak sabah beşte kapatabilmişti. Bu zarif, ince, uzun kız için tasarımlar hazırlamak gerçekten de keyifliydi ancak onun zor beğenen, snop tavrı oldukça yormuştu genç kadını. Yasemin gece yarısı oradan ayrıldıktan sonra aldığı notlar ve kızın istekleri doğrultusunda yaptığı eskizlerle beş saat daha çalışmış ve hiç olmazsa ana hatları ortaya çıkarıp, kumaş seçeneklerini belirleyebilmişti.

Telefon çaldığında sıçrayarak uyanan genç kadın önce saate baktı, sonra açık tutmakta zorlandığı gözleriyle telefona uzandı.

Gözlerini kırıştıtarak, “Zeynep delirdin mi Allah aşkına? Saat sekiz, insaf!” dedi, mahmur ve uyandırılmaktan nahoş sesiyle.

Zeynep, “*Ay! Uyuyor muydun sen? Tamam, tamam hadi uyu sen, kapatıyorum...*” derken faydası olmadığı halde sesini de alçaltmıştı.

“Uyandım artık, söyle ne oldu? Tuvalet kağıdına zam mı geldi yine, yoksa evdeki köy tereyağı Ege’nin bağırsaklarına mı dokundu?” derken Nil yanan gözlerini yeniden kapatmış, yarı uykuda konuşuyordu.

“*Aaa! Nereden bileyim uyuduğunu? Neyse, hadi kalk sana geliyorum birazdan. Geçen bahar bana diktiğin şifon elbise vardı ya hani duman grisi olan... onun belini bollaştırman lazım.*” dedi Zeynep, çarçabuk. “*Sen kalk bir kahve iç, kendine gel, on beş dakika sonra oradayım...*”

Nil cevap vermeye fırsat bulamadan kız telefonu kapatmıştı bile. Yatakta oturup kendine gelmeye çalışırken, telefonda hiç de etkilenmiş benzemeyen Üzüm ve Fıstık’a baktı. Derin uykularından aılmaya niyeti olmayan köpeklere, “Aklınız varsa uyumaya devam edin küçükler...” diyerek başlarını okşayan kız, yüzünü yıkayıp aşağı kattaki mutfığa kahve yapmak üzere indi.

Nil kapıyı açtığında, Zeynep genç kadını kırmızı ekose pijama altı ve üzerindeki bol kırmızı tişörtüyle gördü. Kırmızı, turuncu arası kıvrıcık saçları kabarmış ve darmadağınktı. Ayağındaki tüylü, düz terlikler, dağınık görüntüsü ve hâlâ mahmur haliyle en fazla yirmi beş yaşında gösteriyordu.

Kapıda gözleri yarı kapalı, uyku sersemi durmakta olan kız hafifçe iteleyerek içeri giren Zeynep, “Hmm! Birisi akşam *partilemiş* galiba...” dedi, her zamanki gibi sesindeki merakı gizlemeye gerek duymuyordu.

“Ya ne demezsin, sabah beşe kadar bir parti, bir parti... bir görsen kimler vardı burada!”

Nil’in uykusuz ve yorgun haliyle söyledikleri oldukça inandırıcı gelen Zeynep şaşkınlıkla gözlerini açıp haykırdı.

“Ha gerçekten parti vardı yani ve bizi çağırmadın!”

“Kızım sizin iki tane okullu çocuğunuz var...” derken esniyordu Nil. “Nasıl gelecektiniz ki?”

Bir anda yüzüne vuran gerçekle kendine gelen Zeynep, oflayarak sandalyeye çöktü. Nil'in sevimli bir hainlikle kıs, kıs güldüğünün farkında bile değildi.

Bedbin sesiyle, "Doğru ya nasıl gelecektik ki?" diyen kız sonrasında arka arkaya soruları dizmeye başladı. Her zaman olduğu gibi merakı üzüntüsüne galip gelmişti.

"Neyse anlat o zaman nasıl bir partiydi? Kimler geldi? Ben tanıyor muyum gelenleri?"

Nil zamansız uyandırılmanın öcünü bir parça da olsa almış olmaktan memnun kıkırdadı.

"Aman yok canım ne partisi! Çalıştım beşe kadar..."

Zeynep kandırılmış olmanın verdiği kızgınlıkla, "Can çekişiyor bile olsan şu alaycılığından geri durmuyorsun ya pes!" dese de ortada kaçırdığı bir parti olmadığı için rahatlamıştı.

Zeynep kahve doldururken Nil, "Ama yine de hafta arası parti verecek olsam, gelmeniz imkânsız tabii... kayıtlar arasında dursun bu da!" dedi yine kızın damarına basarak.

"İyi ki azıcık erken uyandırdım, nasıl bir kin kusmak bu!"

Genç kadın kahkahalarla gülerek kahvesinden kocaman bir yudum alırken, "E yapmayacaktın sen de o zaman..." dedi. Fincanın üzerinden kızdığına bile *tatlı* olabilen Zeynep'e bakıyordu.

Biraz daha ayıldığını, kendine geldiğini hisseden Nil, "Şu kahvemi içeyim de göster bakayım ne yapılacak elbiseye..." dedi başıyla elbise torbasını işaret ederek.

"Dedim ya 3 kilo aldım diye... beli kapanmıyor elbisenin, onu azıcık açiver."

"3 kiloyla bel kapanır, en az 5 almışsın demek ki!" derken, Nil kızın yüzüne perde, perde çıkan kırmızılığı seyrediyordu.

Zeynep, "Aaa! Sinirleniyorum artık ama!" diye bağırdı, bu sefer kız gerçekten alınmıştı.

"Dedim sana, beni uyandırmanın bir bedeli var, daha sürer bu birkaç gün..."

Zeynep sinirli tavırlarla ayaklanmış, gitmeye niyetleniyordu, "Deli mi ne? Gider Safiye Teyze'ye yaptırırım ben de!"

Nil kahkahalarla kızın kolunu tuttu, "Şaka yapıyorum yahu! Hadi tamam otur... iyice kendime geleyim bakacağım söz."

Zeynep askısı ve elbise torbasıyla getirdiği duman grisi, şifon elbiseyi çıkarttığına kahveler içilmiş, Nil de olabildiğince uyanmıştı.

Gözlüklerini takıp, elbiseyi inceleyen Nil, "İki taraftan yarımşar santim açabilirim en fazla, kumaş da çok ince... akşam giydiğinde patlarsa karışmam bak!" dedi.

"Eee, ne yapacağım ben peki? Ne giyeceğim bu gece?" diyen Zeynep yeniden kızarmaya başlamıştı ancak bu defaki paniktendi.

"Aaa doğru hiç giyecek başka kıyafetin yok, haklısın!" dedi Nil abartılı bir tavırla. "Hem sen niye sinir olduğun Sinem'in partisi için bu kadar telaş yapıyorsun ki?"

“Ne telaşı canım Allah, Allah? Şu salak karının partisine kim bilir kimler gelecek, tanıdıklar filan da var okuldan... doğru düzgün görünmek istiyorum.” dedi Zeynep. Dokunsalar ağlayacak gibi görünen kız mutfak sandalyesinde omuzları çökmüş, dünya başına yıkılmış gibi oturuyordu.

“En sevdiğim abiye kıyafetim de bu. Ya of ya! Ne yapacağım ben şimdi? Ah salak Zeynep! Son dakikaya bırakırsan bu işleri böyle olur işte...”

“Neden sıkı bir korse giymiyorsun ki? İki, üç santime kadar toparlar, rahat rahat sığarsın elbiseye...” dedi Nil. Nasıl olup da Zeynep’in bunu düşünmediğini anlamamış gibiydi.

Bir anda yüzü aydınlanan Zeynep neşeyle ayağa fırladı.

“Var ya sen dâhisin! Şimdi hemen gidip korse alıyorum... hem zaten her kadının bir korsesi olmalı dolabında değil mi? Ne zaman lazım olacağı belli olmuyor işte...”

Nil kaykıldığı sandalyede, “Azıcık kafayı yorup kendin düşünseydin, ben de hâlâ uyuyor olurum!” derken onu tamamen duymazdan gelen Zeynep merakla, “Sen ne giyineceksin?” diye sordu. “Bak adam gibi saçını, başını yap, makyajını filan... Sinem’in ağzına laf vermeyelim.”

“Allah, Allah sen niye taktın bu partiye böyle, gerçekten anlam verebilmiş değilim.” diyerek biraz da şaşkınlıkla sesini yükseltti Nil. “Daha önce de defalarca gittik bu kızın evine, bu defa niye böyle abarttın ki?”

Zeynep, “Daha önce gittiklerimiz böyle büyük partiler değildi ki!” dedi bilmiş halleriyle. “Kendi aramızda sekiz on kişilik ev partileriydi. Yönetmenler, oyuncular, politikacılar filan olacaktı bu sefer. Bakan bile gelecek dedi Pınar...” derken kızın gözleri heyecanla parlamaya başlamıştı.

Nil, “Aman sen Pınar’ın dediğine ne bakıyorsun? Hatırlasana, Sinem evlenirken onu duyan, kızın İşveç prensiyle evleneceğini zannederdi! Bayılır o abartamaya...” dedi alaycı bir tavırla. Pınar’ın şişire, şişire, özenerek anlattıkları birçoğunu eğlendirse de Nil kızı fazla ucuz bulurdu.

“Ya tamam, Pınar büyütmeyi sever doğru ama kabul et ki aramızdan en değişik evliliği yapan da Sinem oldu. Kaman ailesi sonuçta yani!”

Genç kadının Kaman ailesinden bahsederken sesindeki hayranlığa ve Sinem’in evliliğini tanımlamak için kullandığı “*Değişik*” kelimesine kahkahalarla gülen Nil, “Başka sıfat bulamaman normal tabii...” dedi. “Sinem her zaman bizden daha farklı oldu, onun mutluluk anlayışıyla bizimki birbirini tutmuyor. Kız tam kendi istediği gibi bir evlilik yaptı bak, o da doğru. Ama benim anlamadığım bizi bunlar neden ilgilendiriyor ki?”

Zeynep’in iştahla devam ettiği konuyu kapatmak gibi bir niyeti yoktu. “Tamam ama Bora aslında düzgün bir adam. Koskoca Kaman holdingin sahiplerinden hem de. Benim anlamadığım Bora Kaman gibi bir adam, Sinem gibi bir kızda ne buldu?” Genç kadın tüm gerçeği bilse de sadece kendine saklıymış gibi bir havaya bürünerek, “Ne numaralar çevirmiştir benim bildiğim Sinem Bora Kaman’ı ağına düşürmek için ama hadi neyse!” dedi bu kez. Hâlâ Sinem’le ilgili düşünceleri için arkadaşından destek bekliyordu.

“Yani Zeynep evliliğinde mutlu olduğunu bilmesem, Sinem’i kıskandığını düşüneneğim. Bize ne! Bora mutlu, Sinem mutlu... hadi sen git güzel bir korse al, saçlarını yaptır, gece için güzelce hazırlan...” dedi Nil fazla uzayan konudan sıkılarak. “Ha bu arada Deren’le Ege’ye kim bakacak?”

“Nasılsa yarın Cumartesi, annelere bırakacağım onları, gece orada kalacaklar...” dedi Zeynep. “Neyse hadi ben çıkayım artık. Ortalık kalabalıklaşmadan korsemi alayım, saçımı yaptırayım. Sen ne yapacaksın benden sonra?” diyen genç kadın ayaklanmış, sokak kapısına doğru yönelmişti.

Nil, “Uyuyacağım...” diye cevaplarırken yeniden esnemeye başlamıştı bile.